

ŽENA

ZA VOLANTEM

Jeden muž stoupá ve svém automobilu po horské cestě. Vtom mu zkříží cestu žena, která svým vozem sjíždí z kopce v protisměru. Žena toho muže ještě ani pořádně neviděla a už na něj volala z okénka svého auta: „Prase!“

Onen muž, aby nezůstal pozadu, ji odpovídá z plných plic: „Krávo!“

Jenže hned za první zatáčkou, kterou ještě nazlobený projížděl zvýšenou rychlostí, stálo na silnici obrovské prase, do něhož v plné rychlosti narazil.

Proč hned a vždy – nebo téměř vždy – smýšlíme o druhém špatně?

Se svolením zpracováno podle knihy Pino Pellegrino: *Příběhy pro osvěžení duše*, kterou vydalo: Karmelitánské nakladatelství.
Redakčně upraveno.

Ježíš říká: „Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesud'te, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno“ (Lk 6,36-37).

Staré indiánské přísloví říká: „Nikoho nesud', pokud jsi nechodil dva týdny v jeho mokasínech!“

PES A ŘEZNÍK

Jeden řezník se věnoval své práci, když s překvapením zjistil, že do obchodu vstoupil pes. Snažil se ho zahnat, ale pes se okamžitě vrátil. Opět ho chtěl vystrnadit, ale všiml si, že pes v hubě přinesl vzkaz. Vzal si ho a četl: „Mohl byste mi poslat dvanáct párků a tři klobásy, prosím?“ Řezník si všiml, že ke vzkazu byla také připevněna bankovka. Vzal si tedy peníze, vložil do tašky dvanáct párků a tři klobásy a spolu s drobnými ji zavěsil psovi do tlamy. Řezník byl ohromen, a protože už byla zavírací doba, rozhodl se sledovat psa, který se vydal po ulici s taškou zavěšenou v tlamě.

Když pes přišel na křižovatku, položil tašku na chodník, postavil se na zadní a jednou z předních tlap stiskl tlačítko pro chodce.

Sebral tašku a trpělivě čekal, až na semaforu naskočí zelená. Potom přešel ulici a běžel na autobusovou zastávku, zatímco ho udivený řezník zpovzdálí sledoval. Na zastávce si pes nejprve prohlédl jízdní řád, pak si sedl na chodník a čekal.

Přijel autobus, ale nebyla to linka, na kterou pes čekal, a tak zůstal na chodníku sedět dál. Pak přijel další autobus. Pes se na něj podíval, a když viděl, že je to správná linka, nastoupil zadními dveřmi, aby ho řidič neviděl.

Řezník šel za psem s ústy dokořán.

V autobusu se za chvíli pes postavil na zadní a zazvonil, přitom tašku stále držel v tlamě. Jakmile autobus zastavil, pes vystoupil a řezník také. Oba kráčeli ulicí až k jednomu domu; před ním se pes zastavil, položil tašku na chodník, udělal několik kroků vzad a rozběhl se proti dveřím.

Své počínání několikrát zopakoval, ale nikdo neotevřel. Oběhl tedy dům, přeskočil plot, doběhl k oknu a hlavou několikrát zabouchal na okno. Potom se vrátil ke dveřím, ty se otevřely, objevil se v nich muž a začal psa bít.

Řezník k muži přiběhl a křičel: „Co to děláte? Váš pes je geniální!“

Muž popuzeně odpověděl: „Geniální? Už je to tento týden podruhé, co ten hlupák zapomněl klíče.“

NÁMĚTY PRO ZAMYŠLENÍ:

1. Také si někdy u lidí kolem sebe všímám více jejich (i drobných) nedostatků než všech projevů laskavosti?

2. Jaké pocity ve mně vyvolává to, když snáším nedostatky a selhání ostatních?

3. Snad bych si mohl více uvědomovat potenciál, který mají lidé, zvířata a věci v mém okolí. Může toho být více, než se na první pohled zdá.

KDO DŮVĚŘUJE BOHU, MŮŽE BRÁT ŽIVOT S HUMOREM

**S LIDMI,
KTEŘÍ NEMAJÍ SMYSL PRO HUMOR,
TO NENÍ SNADNÉ**

Může se člověk naučit smyslu pro humor? To by bylo pěkné. S lidmi, kteří nemají smysl pro humor, to totiž není snadné. A oni to se sebou samotnými koneckonců také nemají snadné. Setkání s člověkem, z něhož nedostatek smyslu pro humor přímo číší, není nikdy příjemné. Mnohdy takovým lidem nedostatek humoru přímo kouká z očí.

**HUMOR
JE POSTOJ K ŽIVOTU**

Jeden opat mi kdysi řekl, že se u kandidátů, kteří mají zájem o život v jeho klášteře, dívá v první řadě na to, zda mají smysl pro humor. Víru by mohli přinejhorším ještě získat v klášteře, ale smysl pro humor ne. A je pravda, že pro život ve společenství je nesmírně důležité, aby se člověk nenechal unášet svým vlastním hněvem nebo ovlivňovat rozčilením druhých.

UMĚT ODLEHČIT, CO MI VADÍ

Opravdu hodně pomáhá, když člověk umí to, co mu vadí, trochu odlehčit. Humor je nejen dar, ale také zcela určitý postoj k životu. Kdykoli se objeví nějaký problém, je nutné mít po ruce lidi se smyslem pro humor. Ti o dva nebo tři kroky poodstoupí a to, co vypadalo velké a vzbuzovalo obavy, se rázem zdá být menší a neškodnější. Také vědí, že všechno pomine – to hrozné i to pěkné, a tak se mohou leccemus, co berou druzí smrtelně vážně, zasmát nebo se tomu aspoň trošku pousmát.

VIDĚT BARVY I TAM, KDE DRUZÍ VŠECHNO VIDÍ ČERNĚ

Také u Ježíše ostatně vidíme takový humor. Řekl bych, že to byl takový „nevážný svatý“. Ježíš svým učedníkům radil, aby se neutápěli ve svých problémech a nedělali si příliš mnoho starostí. Netrapte se obavami z toho, co přijde. Vezměte si příklad z ptáků. Nesejí ani nežnou a jejich nebeský Otec je živí. Pečuje-li Bůh tak láskyplně o ptáky, čím spíše o vás? Takto bezstarostně může mluvit pouze někdo, kdo plně důvěřuje Bohu. A na této důvěře podle mě stojí pravý smysl pro humor. Kdo ho má, vidí barvy i tam, kde druzí všechno vidí černě. A tento smysl pro humor není vrozený, je možné se mu naučit.

Se svolením zpracováno podle knihy: *Prokletý mobil*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.

POCHOVÁN ZAŽIVA

Mrtvý člověk, kterého doprovázel na místní hřbitov smuteční průvod, zničehonic oživil a začal bušit na víko rakve. Zvedli víko a dotyčný se posadil. „Co to děláte?“ ptal se lidí shromážděných k obřadu. „Já nejsem mrtvý.“ Všichni mlčeli, ale bylo vidět, že jeho slovům nikdo nevěřil. Nakonec někdo promluvil: „Příteli, lékař i notář tě oba prohlásili za mrtvého. Takže mrtvý jsi, to nám věř.“ A řádně ho pochovali.

Tento súfický příběh mi připomíná osudy mnoha lidí, kterým jejich okolí vystavilo „úmrtní listiny“ v nejrůznějších podobách a tím pádem jsme s nimi jednou provždy „hotovi“. Anglický spisovatel George Shaw kdysi řekl, že ze všech lidí, které zná, si nejvíce váží svého krejčího. Kdykoli k němu přijde, krejčí mu vždycky znovu vezme míry. Ostatní lidé si ho totiž už jednou změřili – a svůj názor na něj nemění. Většinou jsme pohodlní a nemáme snahu pokaždé věci znovu zkoumat a staré známé, včetně svých přátel, si znovu „přeměřit“. Kromě toho máme snahu složité si zjednodušit a nesrozumitelné prohlásit za nesmysl.

Pokud vidíme člověka, který jde vrávoravým krokem, nemusí to být v každém případě opilec, který už brzy ráno přebral, ale třeba člověk, který trpí závažným neurologickým onemocněním, které mu znemožňuje udržet rovnováhu...

Se svolením zpracováno podle knihy Maxe Kašparů *Po provaze ke Kristu*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.